

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Πρὸς τὸν Κ. Ἀλέξανδρον Σούτσον.

Εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Καὶ ῥίπτω ἀπ' ἀνατολῶν τὸ βλέμμα εἰς τὴν δύσιν·
Βέλη φλογῶν ὁ ἥλιος ἐτόξευ' εἰς τὴν φύσιν.

Ἐμπρὸς μου τὸ παράλιον· ἐκεῖσε ἀπειρότης·
Σημεῖον πρόσκαιρον χαμαί· ἄνω αἰδιότης·

Ἡ μήτηρ—φύσις θάλλουσα τὰ τέκνα της ἐπάλει

Ἐπὶ τὰ δένδρα νὰ χαροῦν τὰ πράσινά της κάλλη.

Ἦν ἄκρα νηνεμία·

Ὁ σιγαλὸς αἰγιαλὸς ἠρέμει κ' ἐμειδία.

Τὸ ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ καὶ τὸ τῆς χελιδόνος

Τὸ οὖς καὶ τὴν καρδίαν μου ἐπρόσβαλαν συγχρόνως,

Ἄδῶως ἔρωτας ἀγνοῦς κ' εὐθύρως κελαδοῦντα,

Καὶ τὴν σοφίαν πανσθενοῦς Δημιουργοῦ ὑμνοῦντα.

Μὲ τ' ἄσμά των ὁ ζέφυρος τὰς αὔρας του μιγνύει,

Καὶ ἡ πηγὴ ῥοχθίζουσα κρυστάλλους ἀναβρῦει.

Τοῦ κηπωροῦ αἱ στάμνοι

Πληροῦνται, καὶ κυπάρισσοι δροσίζονται καὶ θάμνοι.

Τοὺς καστανούς της ἔπαιζεν ὁ ζέφυρος βοστρύχους·

Κ' ἐπρόσεχεν εἰς τοὺς γλυκεῖς συρίζοντάς του ἦχους.

Ὡσεὶ παρθένος βασιλῆς ἐπὶ στιλπνοῦ δαπέδου,

Ἡ νύμφη ἐπὶ χλοεροῦ τῆς ἐξοχῆς γηπέδου,

Ἐδῶθ' ἐκεῖσε ἔφερε τὸ ἑλαφρόν της βῆμα,

Μ' ἐναερίου πλάσματος καὶ πρόσωπον καὶ σχῆμα·

Καὶ ὅταν ἐμειδία,

Ἐνσαρκωμένη ἔδειχνε Θεὰ Ἐλευθερία.

ὦ ἄγγελέ μου! ἔκραξα· θερμῶν καὶ ἀκουσίῶν

Κρουνοί, αἰφνήδιοι κρουνοὶ κατέρρευσαν δακρύων·

ὦ ἄγγελέ μου! κ' ἔσπευσα μ' ὄρμην νὰ γονατίσω,

Καὶ τῶν ὠραίων της ποδῶν τὰ ἴχνη νὰ φιλήσω·

Μὴ! κράζει μὲ συγκίνησιν, μ' ἀρπάζει καὶ μὲ θάλλπει

Εἰς τὴν χρυσοῦν ἀγκαλὴν της, ὡς τὴν σποδὸν ἢ κάλλη.

Οὐσία τῆς ζωῆς μου,

Καὶ ποίησις μοναδικὴ ὑπάρχεις τῆς ψυχῆς μου.

Καὶ τὸν **Π**ερίπλανώμενον ἀνοίγουσα μὲ δείχνει,
 Καὶ ὄμμα εἰς τὰ φύλλα του δακρυβρεγμένον ῥήχνει.
 Μὲ στεναγμὸν ἐκφώνησε τὴν λέξιν, Ἄγλαΐα!
 Καὶ πότε ἐκιτρίνιζε, καὶ πότε ἐρυθρία.
 Τοῦ πιστοτέρου ἔρωτος ἀγνὸν μὲ λέγει, Φῦμα,
 Πλησίον φίλου ἔλαβε καὶ θάνατον καὶ μνήμα.

Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ εὐδαίμων

Ἄν μ' εὔρισκε πλησίον σου ὁ τοῦ θανάτου δαίμων.

Κ' εἰς λυπηροὺς συλλογισμοὺς ἐκ νέου βυθισμένη,
 Ἄπέμεινεν ἀκίνητος Νιόβη πετρωμένη.
 Συγκεκομμένα λόγια προφέρει, καὶ τὸ ὄμμα
 Ὑψώνει πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἢ ῥίπτει εἰς τὸ χῶμα.
 Μὲ βίαν τῶν δακρύων της ἐμπόδιζε τὰ ῥεῖθρα
 Ὡσεὶ χειμάρρους τ' ἀσθενῆ κ' ἐπισφαλῆ των κλεῖθρα,
 Καὶ μαργαρίτας εἶδον
 Ἐπάνω τῶν παρθενικῶν ἀγνῶν της βλεφαρίδων.

Σὲ προσκαλῶ, ἀμείλικτε τῆς δυστυχίας δαίμων!
 Σὲ προσκαλῶ θνητὸς ἐγὼ μακάριος κ' εὐδαίμων.
 Ἐλθέ, εἶμαι ἀτρόμητος εἰς τὰ πικρά σου βέλη·
 Ἡράσθην; εἶμαι εὐτυχῆς· ἐχάρην, δὲν μὲ μέλει.
 Δακρυῤῥοῶν τὴν ἔβλεπα· οὐρὶ τοῦ παραδείσου
 Ὅμμα σελφίδος μ' ἔρριπτε δακρυῤῥοῦν ἐξίσου.
 Τὸ πάναγνὸν της στόμα
 Τοῦ ῥόδου ἀθωότητα, τοῦ ῥόδου εἶχε χρῶμα.

Καὶ ἦτον ὅλη ποίησις καὶ ὅλη ἄρμονία·
 Τὸ ἰλαρὸν της πρόσωπον ὠχρία κ' ἐρυθρία·
 Καὶ σοβαρῶς λαμβάνουσα τὸ δεξιὸν μου χέρι,
 Τοῦ Σούτσου μ' ἐνθουσιασμὸν τὸ ὄνομα προφέρει·
 Καὶ λέγει, Μήτηρ ἢ Ἑλλάς λαμπρᾶς φυλῆς κ' εὐάνδρου,
 Μήτηρ ἐνδόξου ἀοιδοῦ τοῦ Σούτσου Ἀλεξάνδρου,
 Πλησίον της ὡς μόνον
 Παρήγορον ἐπιθυμεῖ τὸν ψάλτην τῶν ἀγώνων.

ὦ Σοῦτσε ! τὰς ἡμέρας μας ἐκείνας ἐνθυμεῖσαι,
 Ὅτε φυλαὶ ἠρωϊκῶν στρατῶν ἐξοπλισθεῖσαι,
 Τὰ τρόπαιά των ἔστησαν εἰς ἐνδοξα ἐδάφη ;
 Προγονικοὶ ἠνέωξαν γιγαντιαῖαι τάφοι .
 Κ' ἡ γῆ ἡ πτωματοφύρτος ἐζήμεσεν ἀρχαῖα
 Ὅστ' ἂ νὰ προσκυνήσωσι τὰ κόκκαλα τὰ νέα,
 Κ' ἰδοὺ συναντημένα
 Ἐντάμα καταβαίνουσι τὸ μνῆμα ἐνωμένα .

Ἀτρόμως τότε ἔρριπτες τὰ βέλη τῆς σατύρας,
 Καὶ τὰς νευράς ἐτάνυζες τῆς σοβαρᾶς σου λύρας·
 Καὶ στέφων τοὺς κροτάφους σου μὲ ῥόδα Μαραθῶνος,
 Συγχρόνως ἐνῶ ἔψαλλες τοὺς ὕμνους τοῦ ἀγῶνος,
 Τὸ δόρυ σου εἰς τὴν χολὴν τοῦ Γιουβενάλη βρέχων,
 Γραφίδα τῆς ἰσότητος εἰς χεῖράς σου κατέχων,
 Μ' ἀτρόμητον καρδίαν,
 Τὴν ἀρετὴν ἐξύμνησας τοξεύσας τὴν κακίαν .

Παρῆλθ' ἐκείνη ἡ ἐποχὴ· ἄλλοι καιροὶ καὶ ἦθη·
 Ἡ γῆ μας ὑπὸ ξενικῶν ποδῶν κατεπατήθη·
 Ξένων φυλαὶ ἐμίαναν τὰ θεῖά μας ἐδάφη,
 Καὶ τῶν προγόνων ὑπ' ὀργῆς ἐσκίρτησαν οἱ τάφοι .
 Ἀπὸ τὴν Πνύκα διαρκῶν μέχρι τοῦ Παρθενῶνος
 Εἰς γίγας, λέγουν, φαίνεται, καὶ ἕτερος συγχρόνως
 Σχετλιασμὸν ἀφίνει
 Ἐκχέων λάμπριν ζοφεράν, ὡς ἡ ὠχρὰ σελήνη .

Καὶ εἶναι δύο φάσματα· τὸ μὲν ψυχοῤραγούσης
 Ἐλευθερίας, τ' ἄλλο δὲ Ἑλλάδος αἰμωζούσης .
 Σωροὶ σωροὶ προγονικῶν σκιῶν περιπετῶντες,
 Οὔτοι βοᾶς ἐκβάλλοντες, καὶ οὔτοι σιωπῶντες,
 Καὶ ἄκουσμα καὶ θεᾶμα ἀφίνουν τερατῶδες,
 Κ' ἡ θάλασσα τὸ κῦμά της βροντᾶ τρικυμιῶδες .
 Μορφή κοιμητηρίου,
 Ἡ τόπου παριστάνεται μορφή καταχθονίου .

Ἰερεμίας ποιητής, κατὰ πικρὸς καὶ ἔνθους,
 Διακροτῶ νεανικὴν, Ἑλλάς μου, λύραν πένθους,
 Καὶ πλήρης ἀναμνήσεων, ζητῶ τὴν ἐρημίαν,
 Τῆς τεθλιμμένης σου Σιών θρηνηῶν τὴν ἀυστυχίαν.
 Εἰς τὴν μορφὴν τῆς φίλης μου τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς μου
 Μόνην τὴν σὴν φαντάζεται εἰκόνα, ὦ πατρίς μου!
 Τῆς φίλης μου τὸ σῶμα
 Σὲ παριστάνει, ἐνδύθῃ τὸ κυανοῦν μας χρῶμα.

Αἰφνῆδια ἢ φίλη μου, ὄξειαν φωνὴν ῥήχνει,
 Καὶ μὲ τὴν χεῖρα πάλλουσαν πρὸς τὰς θαλάσσας δείχνει.
 Αὔρα ζεφύρου κυματεῖ ἀθώαν καὶ ὠραίαν
 Λέμβου τινὸς Ἑλληνικῆς τὴν κυανῆν σημαίαν.
 Τὸν οἰωνόν σου δέχομαι, τὴν εἶπα, καὶ μ' ἐκστάσεις
 Τὴν ἠσπαζόμενην, θεωρῶν τὴν κοίτην τῆς θαλάσσης.
 ὦ οὐρανοί! ὁποῖα
 Τριάς μαγευτικὴ, Ἑλλάς — Ἐρως — Ἐλευθερία!

Εἰς ἐρημίας ἤθελα τὴν φρίκην νὰ ἐκείμην,
 ἢ εἰς ἀκτὴν Ἑλληνικὴν ἀμέριμνος νὰ ἦμην,
 Νὰ ἤκουα τῆς κλασικῆς θαλάσσης τῆς τὸν ῥόχθον,
 Ἐλεύθερος περισπασμῶν καὶ θλίψεων καὶ μόχθων.
 Εἰς τὴν τερπνὴν τῆς φίλης μου ἐπακουμβῶν ἀγκάλην,
 Κόσμου χειμῶνος λησμονῶν τὴν θορυβώδη ζάλην
 Νὰ μελετῶ τὴν φύσιν,
 Νὰ ἀνυμνῶ τὸν ἔρωτα, τὸν κτίστην, καὶ τὴν κτίσιν.

Τὴν φύσιν! πόση ἄβυσσος μελέτης! πόση ὕλη!
 Ἡ χεὶρ τοῦ Πλάστου δείχνεται καταφανῆς καὶ δῆλη.
 Τὴν φύσιν! ἀνθ' ἄλλοτε ἐνδύεται καὶ μῦρα.
 Καὶ ἄλλοτ' ἀσχημίζεται ὡσεὶ πρεσβύτες μοῖρα.
 Ὑμνεῖ τὰ ἔργα δι' αὐτῆς Δημιουργοῦ ἀρρήτου
 Ὁ χρόνος, κινητὴ εἰκὼν αἰῶνος ἀκινήτου (α).

(α) Εἰκόνα δ' ἐπινοεῖ (ὁ Θεὸς) κινητὴν τινα αἰῶνος παιῆσαι, μέ-
 ροντος αἰῶνος ἐν ἐνέ, τοῦτον, ὃν δὴ χεῖριον ὠνομάκαμεν. Πλ. Τιμ.

Μεγίστων, ἐλαχίστων

Ὅραδες μέλπουν τὰς οἰδὰς τῆς θείας μουσικῆς των.

Οἱ ἄνεμοι ξυρίζουσι τὴν γῆν καὶ τὰ πελάγη·
 Ἐφ' ὑψηλῶν σωρείοντα ἀκρωρειῶν οἱ πάγοι·
 Ὁ ἥλιος διασκορπᾷ εἰς τόσας ἀποστάσεις
 Τῶν φλογερῶν ἀκτίνων του τὰς ἄχραντοὺς ἐκτάσεις,
 Καὶ ἡ ἀργυροσκέπαστος καὶ ἰλαρὰ σελήνη
 Τῆς φύσεως ἐκ περισσοῦ τὰ κάλλη μεγαλύνει
 Τὰ ἄνθη μειδιῶσιν,
 Οἱ κάμποι πρασινίζουσιν, οἱ ἄνεμοι σκιρτῶσιν.

Τὴν ἀπειρον σοφίαν του νὰ ἐπιδείξῃ θέλων,
 Τὴν παντοδυναμίαν του ζηλοτυπῶν καὶ μέλλων
 Ἴχθυος μικρὸν τοῦ πανσθενοῦς μεγέθους του νὰ στήσῃ,
 Ἡυδόκησ' ὁ Δημιουργὸς τὸ πᾶν αὐτὸ νὰ κτίσῃ.
 Ὡ ἔργα ἀκατάληπτα! τοὺς οὐρανοὺς ὡς ὄμμα
 Ἐξήπλωσεν εἰς ἕκτασιν μὴ δεχομένην τέρμα,
 Ἄστέρων πλήθη σπεύρων,
 Πλήθη σωρῶν ἐν ἀκαρεῖ κτισμάτων παρενείρων.

Σκώληξ—Θεὸς ὁ ἄνθρωπος, δύο γραμμὴ σημεῖων,
 Τὸ ὕλικόν καὶ αὔλον εἰς ἑαυτὸν μιγνύων!
 Τοῦ κοίλου στερεώματος καταμετρᾷ τὰ ἔψη,
 Καὶ εἰς τὴν ἄβυσσον ζητεῖ τὸ ὄμμα του νὰ ρίψῃ·
 Ὑφοῦται πρὸς τὸν Πλάστην του, καὶ μέχρι πρὸ ποδῶν του
 Ἐκπέμπει τῶν ἀμαρτωλῶν τὸν λίβανον εὐχῶν του,
 Καὶ μελετᾷ τὴν θείαν
 Ἴσχυν καὶ ἀγαθότητα καὶ δόξαν καὶ οὐσίαν.

Ὁ ἥλιος τὸ στάδιον ἀνύσας τῆς ἡμέρας
 Εἰς διαυγῆ ἔλοόετο νερὰ, καὶ τῆς ἐσπέρας
 Τὸ λυκαυγὲς ἐπάλαιε μὲ τῆς νυκτὸς τὰ σκότη.
 Ἡ φίλη μου παθητικὴν φωνὴν ἀφίνει πρώτη·

Τὸν πέπλον της τὸν ἄπειρον ἢ νύξ πρὶν ἑξαπλώσῃ,
 Ἐλθέ, μὲ λέγει, ἐξ ἡμῶν καθεὶς νὰ ἀνυψώσῃ
 Πρὸς τὸν Δημιουργὸν μας
 Τὴν ποίησιν καὶ μουσικὴν τῶν νεαρῶν ψυχῶν μας.

Καὶ προσπυχήθημεν . . . Μορφὴν ἀγγελικὴν μ' ἐφάνη
 Τὸ πρόσωπον τῆς φίλης μου ἐξαίφνης πῶς λαμβάνει.
 Παλμοὶ ἐτάρασσον σφοδροὶ τὰ ῥόδινά της στήθη·
 Εἰς τὰς ἀγνάς της παρειὰς ἐρύθημα ἐχύθη·
 Ὅλη καρδία καὶ ψυχὴ, πρὸς τ' ἄνω ὑψωμένη,
 Συγκεκομμένας ἐκφωνεῖ λέξεις προσευχομένη·
 " Πατρίς . . . Ἐλευθερία . . .
 " Ἀγνότης ἔρωτος . . . Ἑλλάς . . . Σοῦτσος . . . Ἴσονομία . . . "

ὦ Σοῦτσε! εἰς τοῦ ἔθνους μας τὴν γνώμην βασιλεύεις·
 Πᾶσαν ψυχὴν εὐαίσθητον ἐλκύεις καὶ μαγεύεις·
 Διπλὴν κιθάραν ἐκρουσας μὲ χεῖρα μακαρίαν·
 Τὸν ἔρωτα ἐξύμνησας καὶ τὴν ἑλευθερίαν·
 ὦ, χαῖρε! Βλέμμα ῥίπτοντες εἰς τὰ λαμπρά σου ἔπη,
 Νὰ στέφωσιν οἱ Ἕλληνες τὸν κρόταφόν σου κρέπει
 Μὲ ἄνθη τοῦ ἀγῶνος,
 Ἡσὺ νὰ σὲ ῥαντίζωσι ῥόδα τοῦ Μαραθῶνος.

Ἡ φίλη μου σιωπηλὰ τὸ βῆμά της ταχύνει·
 Σελήνη μελαγχολικὴ λάμψιν ὠχρὰν ἐκχύνει·
 Θρησκευτικὸν ἀνέλαβεν ἡ φύσις χαρακτῆρα,
 Κ' ἡ νύξ ἐξέτειν' ἐπὶ γῆς τὴν μέλαιναν της χεῖρα.
 Στιγμαὶ, στιγμαὶ μαγευτικά! Ἄθροα ἡ ψυχὴ μου
 Ἐξέφυγεν ὡς οἰμωγὴ τῆς σκυθρωπῆς ἐρήμου . . .
 Μὲ ἐκύτταξεν ἡ φίλη,

Καὶ στεναγμὸς ἐξέπνευσεν εἰς τὰ τερπνά της χεῖλη,
 Ἐν Κυθωνίαις τὴν 20 Ἰουνίου 1841.

N. I. ΣΑΛΤΕΛΗΣ.

☞ Οἱ ἀνωτέρω στίχοι ἐκδιδόμενοι ἤδη κατὰ φιλικὴν αἴτησιν,
 δικαιολογοῦσι τὸν Ποιητὴν τῶν ὡς πρὸς τὸ πάρελθόνος τῆς χρο-
 νολογίας